

РЕШЕНИЕ

№ 1687

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 16-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петър Н. Славчев

при участието на секретаря МАРИЯ АЛ. ХАРИЗАНОВА
като разгледа докладваното от Петър Н. Славчев Административно
наказателно дело № 20231110214162 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и следващите от ЗАНН по жалба, подадена от Н. К. И. срещу Наказателно постановление № 23-4332-017698 от дата 28.08.2023г. на Началник група в СДВР при отдел „Пътна полиция” СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания глоба в размер на 200 (двеста) лева и лишаване от право на управление на моторно превозно средство за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят моли да се отмени обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон, необоснованост и несправедливост на наложеното наказание, алтернативно – да се отмени в частта относно наложеното наказание – лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. Не се оспорва от фактическа страна посоченото в наказателното постановление обстоятелство, че регистрацията на управлявания от жалбоподателя служебен автомобил към момента на проверката е била изтекла, а се отрича субективната страна на установеното административно нарушение. Посочва,

че задълженията му на шофьор са свързани с осъществяване на превози на служителите и членовете на „БЕХ“ ЕАД, а за регистрацията на служебните автомобили, техническото им обслужване и др. следи обособен административен отдел на дружеството. В този смисъл в служебните му функции не влизало задължение да следи за регистрацията на автомобилите, както и за всички други административни изисквания, свързани с поддръжката и годността за употреба. Към процесния дата бил спешно командирован в Пловдив поради здравословен проблем на председателя на Съвета на директорите, която управлявала същия автомобил, но поради здравословното си състояние не е била в състояние да шофира. Поради тази причина не е знаел за изтеклата временна регистрация. В условията на евентуалност счита, че е налице маловажен случай, като подчертава, че в случая административнонаказващият орган не е извършил задължителната по закон преценка по чл. 28 от ЗАНН. Изтъква и че пропускът за подаване на заявление за постоянна регистрация веднага е поправен, като още на 30.05.2023г. автомобилът е получил постоянен номер. Твърди, че дадените обяснения и смекчаващите отговорности обстоятелства не били взети предвид от страна на юрисдикционния орган, както и че не било отчетено обстоятелството, че невъзможността да упражнява професията си за срок от 6 месеца, би му нанесла значителни вреди. Посочва, че за установеното нарушение бил наказан два пъти. В допълнение се позовава на Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. на МВР, която предвижда, че за всяко регистрирано превозно средство се предоставят табели с регистрационен номер, следователно след като в случая са били предоставени и поставени на съответните места табели с рег. № ..., то автомобилът е бил регистриран към процесната дата. От разпоредбата на чл. 11, ал. 1 на цитираната наредба следвало, че е налице самостоятелност на сроковете на валидност на табелите с регистрационен номер и срока на валидност на регистрацията на превозното средство, и макар издаването на табелите да зависи от извършването на регистрация, при изземване на „изтекли (по срок) табели“, регистрацията по съответния ред била възможна. Предвид на изложеното счита, че управлението на въпросния автомобил с поставени табели с транзитни регистрационни номера на съответното място, но с изтекъл срок на валидност на същите, не можело да се приравнява на управление на нерегистрирано превозно средство, за да попадне в хипотезата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, т.е.

към 23.05.2023г. процесното моторно превозно средство било регистрирано и с поставени регистрационни табели. Аргумент за това представлявало и обстоятелството, че не била упражнена възможността за служебно прекратяване на регистрацията. Като съществено процесуално нарушение, с оглед организиране защитата в пълен обем, посочва липсата на данни в наказателното постановление за липса или прекратена регистрация на МПС, известна на собственика, още по-малко на водача.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява. Поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Счита, че от събраните писмени и гласни доказателства не се доказва от обективна и субективна страна извършване на твърдяното нарушение. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, Началник група в СДВР при отдел „Пътна полиция“ СДВР, не изпраща представител и не взема становище по обжалваното наказателно постановление.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, **Съдът прие за установено следното от фактическа страна:**

На 23.05.2023г., около 10:40 часа, по автомагистрала „Тракия“ км. 1 с посока на движение от гр. Пазарджик към гр. София Н. К. И. управлявал лек автомобил „Фолксваген Туарег“ с рег. № ..., собственост на „Порше Лизинг БГ“ ЕООД. Автомобилът е спрял за проверка при бензиностанция „Петрол“ от служители на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В хода на проверката е установено, че автомобилът е с табели с регистрационен номер, който е с изтекъл на 18.05.2023г. срок на валидност. Водачът не представил и свидетелство за регистрация на управляваното от него моторно превозно средство.

За изложеното на Н. К. И. е съставен акт за установяване на административно нарушение серия № АД, бл. № 143182 от 25.03.2023г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя и връчен за подпис, при което е възразено без конкретни съображения. В законоустановения срок срещу съставения акт за установяване на административно нарушение не са постъпили писмени възражения.

Административнонаказателната преписка била докладвана на Софийска районна прокуратура, където била образувана пр.пр. № 30052/2023 г. по описа на Софийска районна прокуратура. В хода на прокурорската проверка жалбоподателят е дал писмени обяснения, че работел в „Български енергиен холдинг“ ЕАД на длъжност шофьор. На 23.05.2023г. е управлявал лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Туарег“, с временни регистрационни табели с рег. № ..., като бил командирован до гр. Пловдив. Заявил, че не е обърнал внимание срокът на разрешението за временно движение на автомобила да е изтекъл.

На 28.07.2023г., прокурор при СРП издал постановление за отказ от образуване на досъдебното производство на основание чл. 9, ал. 2 от НК, а материалите по преписката са изпратени на ОПП – СДВР за преценка за налагане на административно наказание. В тази връзка било издадено наказателно постановление № 23-4332-017698 от 28.08.2023г. на Началник група в СДВР при отдел „Пътна полиция” СДВР, с което при идентична фактическа обстановка на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП на Н. К. И. са наложени административни наказания за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В НП е направено следното отбелязване: „НП издадено на основание ППРНП № 30052/23/31.07.2023г. по описа на СРП“.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на [чл. 283 от НПК](#): показанията на св. М. СД., ВБЖ., ВЛКБ., акт за установяване на административно нарушение серия АД, бл. № GA № 143182 от 23.05.2023г., справка картон на водача, заповед №513з-2563/22.04.2015г. на директор СДВР, заповед №8121к-13180/23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност, заповед №8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, длъжностна характеристика за длъжността шофьор, НП № 23-4332-010743 от дата 12.06.2023г., постановление по пр.пр. №30052/2023 от дата 28.07.2023г., писмо от СДВР с рег. № 433200-118267 от 03.11.2023г. с приложена справка от АИС на КАТ по история на регистрация, писмо от СДВР с рег. № 433200-6775 от 22.01.2024г. с приложени копие от транзитен талон № 001455438.

Съдът възприема в цялост приобщените по делото писмени доказателства, тъй като същите са логични, последователни и непротиворечиви, както по отделно, така и в тяхната съвкупност.

Не се излагат фактически твърдения по отношение предмета на спора, които да не кореспондират помежду си, като доводите в жалбата са свързани преди всичко с липсата на умисъл за това нарушение

Св. Д. е потвърдил извършването на проверката и установяването на изтеклия срок на валидност на рег. табели на процесния автомобил. Съдът дава вяра на показанията на свидетеля като обективни, логични и кореспондиращи си с останалите писмени и гласни доказателства по делото.

От показанията на св. Ж И К. се установява, че жалбоподателят не е имал знание за това, че автомобилът е с изтекли временни рег. табели, както и че документите на управлението от него автомобил не са били в него, а съхранявани във въпросното моторно превозно средство. Свидетелката Ж., чиито задължения са свързани с документалната обезпеченост на автопарка на дружеството, изрично посочва, че всички документи, свързани с автомобилите, са изцяло нейна отговорност. В деня на проверката жалбоподателят И. и се обадил и я попитал къде се намират документите в колата, след което ги представил на полицейските органи. Свидетелката КБ. – спътник на И. в деня на проверката, потвърждава твърдяното от жалбоподателя, че лично ползвала служебния автомобил, но в конкретния момент поради здравословен проблем не е могла да шофира. Предоставила в момента на проверката всички документи на автомобила. Показанията на посочените свидетели в своята съвкупност очертават непротиворечиво установената фактическата обстановка, поради което съдът ги кредитира с доверие.

От приложената с писмо от СДВР с рег. № 433200-118267 от 03.11.2023г. справка от АИС на КАТ по история на регистрация на МПС „Фолксваген Туарег“ с рег. № ... се установява, че посочените транзитни рег. табели са издадени на 18.04.2023г. на собственик „Порше Лизинг БГ“ ЕООД и ползвател „Български енергиен холдинг“ ЕАД. В срока на валидност на временното разрешение не е заявена постоянна регистрация на посоченото МПС, а последната е извършена на 30.05.2023г. Видно от разрешение за

временно движение № 001455438, същото е валидно до 18.05.2023г. по причина за придвижване до служба на КАТ.

При установеното от фактическа страна съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице – наказан жалбоподател, в срока за обжалване на обжалваем акт, поради което разглеждането ѝ е допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административнонаказателното производство е започнало със съставяне на АУАН по реда на чл. 36, ал. 1 ЗАНН, а не по реда на [чл. 36, ал. 2 ЗАНН](#), както неточно е посочено в наказателното постановление. Това е така, доколкото нормата на [чл. 36, ал. 2 ЗАНН](#) урежда изключения от правилото, които допускат производството да се проведе и без съставен акт за установяване на административно нарушение, при наличието на изрично предвидените в нея предпоставки. В настоящия случай не се налага приложение на изключението, предвид наличието на съставен акт за установяване на административно нарушение, който е сложил началото на производството.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на акт за установяване на административно нарушение, който е съставен от компетентен орган – младши полицай, при СДВР ОПП, назначен със заповед №513з-2563/22.04.2015г. на директора на СДВР, в рамките на материалната и териториална компетентност на последния, съгласно законовата делегация на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП.

Със Заповед №8121з-1632/02.12.21г. на Министъра на вътрешните работи на Р. България, в т. 3.6 е възложена компетентност на административно наказващия орган, според законовата делегация на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Административно наказващият орган старши инспектор ГВБ. е заемала длъжност Началник на 01 група „Административно- наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към О“ПП“ СДВР към момента на издаване на наказателното постановление, според Заповед №8121к-13180/23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи на Р. България.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление отговарят на изискванията на чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, а при съставянето, респ. при издаването им не са допуснати нарушения на процесуалните правила, от естество да доведат до неяснота на административното обвинение и до ограничаване правото на защита на нарушителя.

В акта за установяване на административно нарушение са посочени като нарушени разпоредбите на чл. 140, ал. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Така осъществилата се фактическа обстановка не е възпроизведена изцяло в оспорваното наказателно постановление, а административнонаказващият орган се е възползвал от възможността по чл. 53 от ЗАНН да издаде наказателно постановление, чрез което на жалбоподателя е наложено административно наказание за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като административното обвинение за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е намерило отражение в наказателно постановление, подлежащо на самостоятелен съдебен контрол. Основание за последното е непредставеното от жалбоподателя на свидетелството за регистрация на въпросното моторно превозно средство, което осъществява самостоятелен състав на административно нарушение, поради което представлява и самостоятелно основание за ангажиране отговорността на нарушителя. Поради изложените аргументи не се установява нарушение на принципа *ne bis in idem*.

Актът за установяване на нарушение е подписан от съставителя и един свидетел, присъствал при проверката съгласно изискванията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и е надлежно предявен и връчен на същата дата на жалбоподателя, който е възразил без конкретни съображения. В законоустановения срок след съставянето на акта не са постъпили писмени възражения.

С акта за установяване на административно нарушение на жалбоподателя е повдигнато административнонаказателно обвинение за нарушение на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места“.

Съобразно нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно

отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и редът за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и министъра на отбраната. Приложима в конкретния случай е Наредба № I-45/24.03.2000г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и на ремаркета, теглени от тях (Наредба № I-45/24.03.2000г.), която в чл. 29 предвижда, че за всеки комплект транзитни табели с регистрационен номер отдел/сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР издава разрешение за временно движение, а според чл. 27, ал. 4 от Наредба № I-45/24.03.2000г. срокът на валидност на транзитните табели с регистрационен номер се посочва в разрешението за временно движение. Изтичането на срока на валидност на временните регистрационни табели несъмнено се приравнява на управление на МПС без надлежна регистрация.

По делото не е спорно и от доказателствата се установява, че на процесните дата и час жалбоподателят е управлявал МПС „Фолксваген Туарег“ с изтекъл срок на валидност на временните рег. табели. Съгласно разрешение за временно движение с № 001455438, същото е издадено на 18.04.2023г. и е валидно до 18.05.2023г., като от справка от АИС на КАТ се установява, че в срока на валидност на временното разрешение не е заявена постоянна регистрация на посоченото МПС. Като е управлявал посоченото МПС по път за обществено ползване, какъвто е и уличната мрежа на гр. София, жалбоподателят формално е нарушил правилото на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие.

Съгласно чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. Посочената разпоредба налага извода, че адресати на санкционната норма са не собствениците, а водачите, които управляват моторно превозно средство без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. В този смисъл задължението на всеки водач, преди да започне да управлява МПС, е да се увери, че не са

налице пречки моторното превозно средство да бъде приведено в движение. Това задължение произтича ex lege, а не от функционални задължения, предвидени в длъжностна характеристика, в конкретния случай - за длъжността шофьор в „БЕХ“ ЕАД. Обстоятелството, че жалбоподателят не е знаел за изтеклата валидност, поради това, че длъжността му на шофьор не съдържа такова задължение, не изключва субективна страна. Дори разрешението за регистрация на процесното МПС да не се е намирало в автомобила, жалбоподателят е имал реална възможност да се запознае със съдържанието му преди да го управлява и не може да се позовава на незнание. При полагане на минимални усилия е могъл да погледне и рег. табели, на които съгл. чл. 29, ал. 4 от Наредба № I-45/24.03.2000г. фигурира информация за валидността.

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. Поради изложеното, следва да се приеме, че жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му нарушение на чл. 175, ал. 3, пр. 1, вр. с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, поради което и правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност на посоченото основание.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Посочената разпоредба предвижда възможност на административнонаказващия орган за маловажни случаи на административни нарушения да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, че при повторно нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 93, т. 9 от НК, за да се определи един случай като маловажен, следва да се вземе предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици в сравнение на обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Предвид това, че нарушението на чл. 140 ал. 1 от ЗДвП е формално и в състава му не е предвидено настъпването на вреди, законодателят е счел, че обществената опасност на нарушението е достатъчно висока, за да бъде въздигнато в такова със самият факт на осъществяването му. Конкретните причини и обстоятелства за извършване на нарушение не могат да имат превес над нормативно установените по ясен и категоричен

начин задължения на водача за управление на автомобили по пътищата, отворени за обществено ползване. Водачите на моторно превозно средство, които управляват автомобили по пътищата, отворени за обществено ползване, следва да имат повишено внимание и да изпълняват стриктно задълженията си като водачи, предвид че с поведението си биха могли да причинят увреждане на здравето и да застрашат живота на останалите участници в движението. Заявената на 30.05.2023г. постоянна регистрация не отменя извършеното нарушение на управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с безопасността по пътищата, и се отличава с типичната степен на обществената опасност на административните нарушения от този вид, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред.

Кумулативно предвидените административни наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца са определени правилно в минимално определените от закона размери, поради което размерът на санкциите не следва да бъде обсъждан.

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция на осн. чл. 63д, ал.4, във вр. с ал.1 от ЗАНН с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, чийто размер съдът определя на 80 лева.

При този изход на делото искането за заплащане на разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в полза на жалбоподателя се явява неоснователно.

Воден от горното на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-017698 от дата 28.08.2023г. на Началник група в СДВР при отдел „Пътна полиция”

СДВР, с което на Н. К. И. на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 (двеста) лева и лишаване от право на управление на моторно превозно средство за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ОТХВЪРЛЯ искането за заплащане на адвокатско възнаграждение в полза на жалбоподателя.

ОСЪЖДА Н. К. И. да заплати на СДВР сумата от 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Административен съд София-град с касационна жалба в четиринадесет дневен срок от съобщението на страните по реда на АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____